ТВОРЕЦЬ

№ 79

Око над Плутоном

Бо Твоя справедливість, о Боже,
сягає аж до високости,
Боже, що речі великі вчинив,
хто рівний Тобі?
(Псалом 70:19)

Бог всевидячий

Майже кожен із нас, мешканців XXI століття, дивився на землю з великої висоти: з високої будівлі чи з борту літака. Світ унизу здається маленьким, його дуже важко детально розрізнити. Будинки виглядають крихітними, автомобілі та люди – ледь помітні, а побачити автомобільний номер або бджолу, що перелітає з квітки на квітку, зовсім неможливо.

За допомогою сильних телескопів, встановлених на орбітальних апаратах, можна розглянути і такі дрібні деталі. Але далекі планети і зірки все одно можна побачити дуже маленькими, погано помітними навіть через найсильнішу оптику.

І тільки Бог бачить все, будь-яку точку неосяжного всесвіту, який Він і створив. Адже наш Господь Ісус є всюдисущим, всезнаючим і всевидячим.

Всюдисущий – означає, що Творець світу перебуває, присутній у кожній його точці; Він скрізь і діє у всі часи: «Хто зійшов був [у надра землі], Той саме й піднявся високо над усі небеса, щоб наповнити все» (Послання до ефесян 4:10).

Всезнаючий – означає, що Він чудово обізнаний про все, що відбувається в цьому світі, Йому все відомо, Він повністю, як то кажуть, «тримає руку на пульсі» всіх подій. Цар Давид вигукував, звертаючись до Господа: «Тобі відомо все, коли сідаю я й коли встаю, думки мої читаєш ще до того, як вони мені відомі. Ти дбаєш про те, куди вирушаю я, Тобі відомі місця мого спочинку. Як добре знаєш Ти мої уподобання! До того, як із уст моїх слова злітають, вони Тобі давно уже відомі. … Твої знання страшні для мене аж занадто, вони занадто мудрі, щоб мені їх осягнуть» (Псалом 139: 2-4, 6 [UMT]).

А *всевидячим* ми називаємо Бога тому, що жодна найдрібніша деталь не може сховатися від Його погляду: «Якщо ховається у потайних місцях людина, хіба її вже не побачу Я? – Всевишній питає....» (Єремія 23:24 [UMT]). Він дивиться навіть на те, що з усіх боків приховано від звичайного зору: «Мого зародка бачили очі Твої» (Псалом 138:16).

Порівняно з Господнім поглядом, наш зір і наші знання дуже обмежені; ми не можемо бачити крізь непрозорі предмети і великі відстані. Всевишній сприймає все у світі за всіх часів з ідеальною ясністю. Але Він любить нас і хоче, щоб ми відчували радість пізнання. Тому, крок за кроком, Ісус дарує нам нові можливості, допомагає створювати більш складні інструменти і з їх допомогою зазирнути в далекі куточки Його всесвіту і познайомитися з чудесами Його творіння.

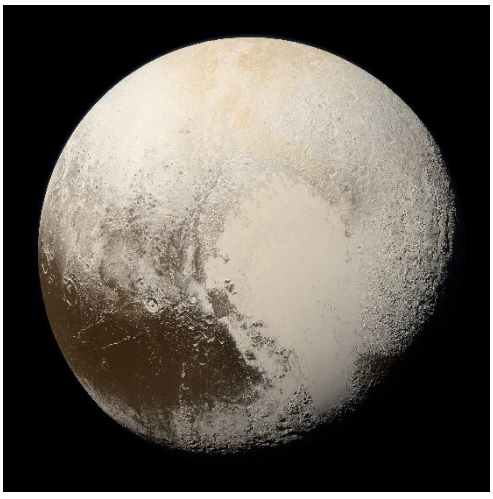

Плутон у його природних кольорах
Світлину зроблено станцією «Нові обрії»

Що побачив Клайд і найменувала Венеція?

Плутон – небесне тіло нашої Сонячної системи, що знаходиться на її околицях. Це дуже далеко від Землі. Світло від Сонця йде до Землі 8 хвилин, а до Плутона – в середньому 5 з половиною годин! Як ученим вдалося дізнатися про його існування?

Як не дивно, відкриття нового небесного тіла відбулося не лише через спостереження зоряного неба, а насамперед завдяки математичним розрахункам!

До того ж Плутон не був з цього погляду першим. Раніше таким же чином було виявлено восьму планету Сонячної системи. На початку 1840-х років французький математик Урбен Левер'є обчислив, що орбіта 7-ї планети, Урана, трохи не відповідає формулам, що були виведені Кеплером і Ньютоном, і яким суворо підкоряються у своєму русі усі інші планети. Левер'є зробив висновок, що на Уран впливає своїм тяжінням ще одна, поки що невідома планета, і навіть розрахував її орбіту – після чого цю планету майже відразу виявили і назвали Нептуном.

Проте наприкінці XIX століття вчені висловили припущення, що, крім Нептуна, на орбіту Урана впливає тяжіння ще якогось тіла. Астрономи розпочали активний пошук цієї передбачуваної «планети X». Як пізніше виявилося, її навіть кілька разів сфотографували – але не впізнали, настільки маленькою і тьмяною була цятка на фотопластинці.

1929 року в Обсерваторії Ловелла (штат Арізона) 23-річний Клайд Томбо розпочав серйозні пошуки. За допомогою 13-дюймового телескопа він надзвичайно ретельно досліджував зоряне нічне небо та справно робив його фотографії. Кожна ділянка фотографувалась протягом години або довше, щоб уловити крихітні точки світла. Потім Томбо та його помічники ретельно порівнювали знімки однієї й тієї ж ділянки неба, зроблені у різні ночі – у пошуках об'єктів, що змінили своє розташування. На кожній фотографії було зображено від 50 до 90 тисяч зірок; тому нам навіть уявити складно, яку титанічну уважність мала команда дослідників.

Нарешті, вивчаючи знімки від 23 та 29 січня 1930 року, Клайд Томбо із завмиранням серця зрозумів: ось вона! Крихітне, досі невідоме людям (але не Богу!) небесне тіло, що рухається на фоні нерухомих зірок. Перевіривши свої спостереження ще кілька разів, молодий астроном 13 березня повідомив про відкриття нової планети.

Дізнавшись про відкриття, люди по всьому світу почали пропонувати для новачка свої назви. Варіанти були різні, але співробітникам Ловеллівської обсерваторії найбільше сподобалося ім'я «Плутон». Його запропонувала одинадцятирічна школярка з Оксфорда, яку звали Венеція Берні. Дівчинка захоплювалася не лише астрономією, але й стародавньою міфологією, і вирішила, що така назва – ім'я римського «божества» підземного царства – підходить для далекого, темного та холодного світу. 25 травня преса офіційно повідомила цю назву всім людям, а Венеція отримала 5 фунтів стерлінгів як нагороду.

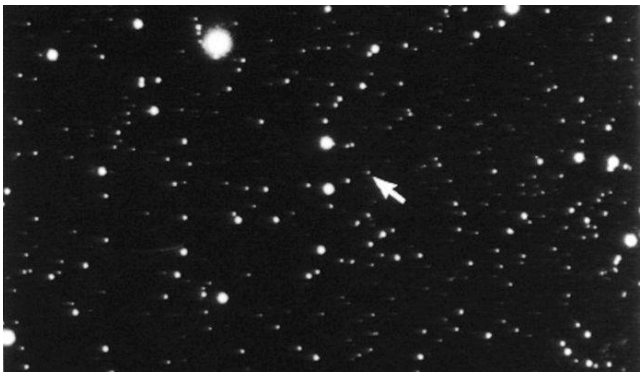

Світлина, зроблена Клайдом Томбо у 1930 році. Стрілка вказує на Плутон

Планета чи ні?

З моменту відкриття Плутон вважали дев'ятою планетою Сонячної системи. Однак поступово у дослідників міцніли сумніви, чи він є тією самою «планетою X», у пошуках якої його було виявлено. Нові уточнені розрахунки кожного разу вказували на меншу його масу, поки, нарешті, не з'ясувалося: Плутон занадто малий, щоб впливати на орбіту Урана.

Крім того, з'ясувалося, що в цій галузі космічного простору знаходиться багато космічних тіл, що обертаються близькими орбітами. Майже всі вони значно меншого розміру, ніж Плутон, але відкрита в 2005 році Ерида виявилася масивнішою за нього (хоч і трохи поступається розмірами).

Тому в 2006 році астрономи вирішили, що називати Плутон планетою – рівно з Землею, Марсом, Юпітером та іншими – все ж таки неправильно. Для нього та ще для кількох по-

дібних небесних тіл було запроваджено нове найменування – карликові планети. Загальна кількість планет знову дорівнювала восьми.

Що ж до загадкової «планети Х» – її так і не знайшли. Більше того: нові дані дозволили більш точно розрахувати масу інших планет – і стало зрозуміло, що додаткових відхилень орбіта Урану не має. Виходить, що висновки астрономів щодо «дев'ятої планети» були неправильними та спиралися на помилки у спостереженнях. Як тоді дослідникам вдалося вгадати, куди саме потрібно дивитися на небо, щоб виявити Плутон? Що це, як не дана Богом підказка?

Примружитися, щоб побачити

Господь, який створив планети, бачить Плутон ясно й до дрібничок; а ось для людини роздивитися та вивчити його – справа непроста. Стародавні астрономи могли тільки примружитись, щоб краще розглянути нічне небо. З винаходом телескопа (це зробили майже одночасно Галілео Галілей та ще кілька вчених на початку XVII століття) планети, зірки та галактики стали набагато помітнішими та «близькими». Але навіть найпотужніші сучасні наземні телескопи дозволяли отримати лише розмиті зображення настільки далекого і малого світу, як Плутон. Адже відбите сонячне світло, яке доходить до нас від Плутона, настільки слабке, що його образно порівнювали з «яскравістю свічки, що спостерігається з відстані 500 кілометрів».

На цьому малюнку художник зобразив, як вчені уявляли поверхню Плутона; біля обрію видно серп Харона, а Сонце здається просто великою зіркою

На початку XXI століття деякі значні дані були отримані за допомогою навколоземного космічного телескопа «Хаббл». Однак і вони були досить мізерними. Дослідникам було ясно: щоб отримати можливість зазирнути за космічний обрій, куди очам земних спостерігачів проникнути дуже складно, потрібно відправити до Плутона механічне око – космічну дослідницьку станцію.

Що нам було відомо

І все ж таки Плутон чимало розповів людям про велич свого Творця Ісуса Христа. За вісімдесят років інтенсивних наземних спостережень вчені змогли чимало прояснити та дізнатися.

- Маса Плутона менша за масу земного Місяця приблизно в шість разів, а обсяг – приблизно втричі; його діаметр становить трохи менше 2 400 км.
- Ця карликова планета, завдяки особливостям своєї орбіти, то наближається до Сонця на відстань 4,4 млрд км (це навіть ближче, ніж Нептун), то віддаляється на 7,4 млрд км.
- Космонавт-мандрівник, який на Землі важить 70 кг, на Плутоні мав би вагу лише 4,5 кг.
- Подібно до Венери та Урану, Плутон обертається навколо своєї осі у зворотний бік, ніж Земля та інші планети.
- День на Плутоні триває 6,4 земних днів: сонце там встає і сідає приблизно раз на тиждень.
- Плутон здійснює повний оберт навколо Сонця за 248 земних років. Це означає, що кожна пора року на цій карликовій планеті триває 62 роки. Зараз у його північній півкулі – весна, яка розпочалася у 1987 році.
- Сонце на Плутоні виглядає щонайменше в 1000 разів тьмянішим, ніж на Землі, тож відповідно, на Плутоні вічний «сутінок». Тим не менш, там все ж таки не настільки темно і похмуро, як у «підземному царстві»: хоча Сонце бачиться звідти лише зіркою, але дуже яскравою.
- На Плутоні дуже холодно. Середня температура там становить –235 °С. Для порівняння скажемо, що найнижча температура на Землі була зафіксована на полярній станції «Схід» в Антарктиді: –89 °С.
- Складається Плутон переважно з каменю та льоду, тобто за своїм складом він схожий на комету. Почувши слово «лід», ми зазвичай уявляємо собі твердий стан води – але у випадку з Плутоном мова йде про замерзлі гази. Великі площі карликової планети покриті замерзлим азотом (N_2) із домішками невеликої кількості метану (CH_4) та монооксиду вуглецю (CO).

- З цих самих речовин, що випаровуються з поверхні Плутона, складається його розріджена атмосфера.
- Хоча Плутон, згідно з сучасними уявленнями, не є повноцінною планетою, у нього є п'ять місяців (супутників): це Харон (1978), Нікта (2005), Гідра (2005), Кербер (2011) та Стікс (2012); у дужках вказано рік їх відкриття. Ці супутники обертаються навколо Плутона за дуже точними траєкторіями і свідчать тим про досконалість нашого Творця.
- Найбільший місяць Плутона – Харон, який у діаметрі менший за свого «господаря» всього вдвічі. Тому частина астрономів класифікує Плутон та Харон як подвійну систему карликових планет.
- Астроном Джеймс Крісті, який відкрив у 1978 р. перший із супутників Плутона, вирішив назвати його на честь своєї дружини Харлін, поєднавши її «домашнє» ім'я – «Хар» – із закінченням «-он» (як у словах «протон», «електрон» і т. ін.). Міжнародна Астрономічна Спілка затвердила цю назву: адже вона збігається з ім'ям міфологічного персонажа, перевізника душ померлих через річку Стікс – що добре поєднується з образом самого Плутона. Крісті цього не врахував; і нам залишається невідомим, чи була його дружина обурена таким порівнянням.
- З поверхні Плутона Харон виглядає у 5 разів більшим, ніж Місяць із поверхні Землі.
- Плутон і Харон завжди повернені один до іншого однією стороною.

Приблизні розміри Плутона
та трьох його найбільших супутників

«Нові обрії»

Проте вчені хотіли дізнатися про Плутоні якнайбільше. Проекти відправлення до нього автоматичної станції обговорювалися із середини 1970-х років. У серпні 1992 року вчений Лабораторії реактивного руху Роберт Стеле навіть зателефонував Клайду Томбо та урочисто попросив його дати дозвіл на відвідування відкритої ним планети. «Я сказав йому: ласкаво просимо, – згадував пізніше Томбо, – проте на вас чекає довга і холодна подорож».

І ось 2003 року НАСА схвалила нову міжпланетну місію – «Нові обрії». Таку саму назву отримав і автоматичний зонд вагою в півтонни та розміром з піаніно. Цей відносно невеликий розмір (порівняно з такими космічними апаратами як «Вояджер 1» і «Вояджер 2», «Галілео», «Кассіні») начебто підкреслював, що станція прямує з візитом до крихітної планети. А втім на ній вмістилося не менше приладів, ніж на борту більших зондів.

19 січня 2006 року «Нові обрії» стартували в космос на потужній, висотою з двадцятиповерховий будинок ракеті-носії «Атлас V». Завдяки цьому зонд набрав достатню швидкість, щоб вийти з орбіти, безпосередньо під час запуску і пішов у відкритий космос, почавши свій дуже довгий шлях.

Через 13 місяців після старту апарат «Нові обрії» пролетів повз Юпітер і отримав від гравітаційного поля цієї гігантської планети додаткове прискорення, збільшивши свою швидкість на 14 000 км/год. Це дозволило скоротити час польоту до Плутона на три роки. Ще станція зробила фотографії Юпітера та його супутників, а також провела випробування своїх камер та приладів.

Більшість восьмирічного перельоту від Юпітера до Плутона «Нові обрії» провели в сплячому режимі: з відключеними науковими приладами, не отримуючи команд із Землі і не передаючи туди майже ніякої інформації, крім щоденного сигналу, який означав, що все гаразд.

На початку 2015 року, коли режим сну закінчився, станція почала фотографувати систему Плутона здалеку. По команді з центру управління польотом вона виконала невелику корекцію траєкторії, за допомогою двигунів змінивши швидкість на 1 м/с. Ніколи досі люди не робили дій так далеко в космосі – на

відстані 4,77 мільярда кілометрів від Землі! Сигнал на виконання корекції летів зі швидкістю світла, але діставався «Нових обріїв» чотири з половиною години.

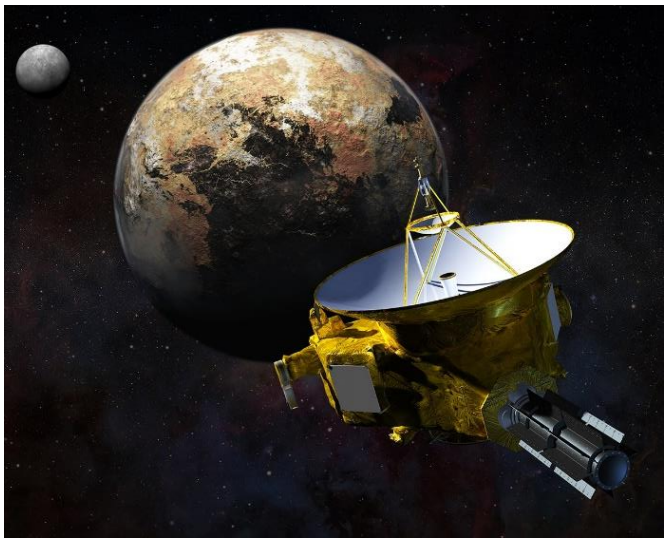

Художник намалював,
як «Нові обрії» наближаються до Плутона

4 липня основний комп'ютер «Нових обріїв» дав збій, і зонд несподівано втратив зв'язок із Землею! Уявляєте, що відчували дослідники та астрономи у всьому світі?.. Проте автоматика вправно спрацювала: вона передала управління станцією резервному комп'ютеру, який відновив зв'язок. Через три дні нормальний режим роботи зонду було відновлено.

14 липня 2015 року наше «космічне око» максимально наблизилося до Плутона, пролетівши поряд з ним на відстані 12 472 км. Усі спостереження та операції виконувались в автоматичному режимі за заздалегідь закладеною програмою. Були проведені численні спостереження безпосередньо карликової планети, а також Харона та малих супутників. Усього в процесі прольоту (а також перед ним та після нього) бортовий комп'ютер зонда зібрав понад 50 гігабіт наукових даних; через обмежений радіозв'язок їх передача на Землю тривала до жовтня 2016 року.

Наразі «Нові обрії» продовжують свій політ у глибини космосу. Щороку станція віддаляється від Сонця на потрійну відстань, що відокремлює Землю від Сонця. Дорогою вона дослідила й передала нам дані ще про одне небесне тіло – астероїд, набагато менший за розмірами, ніж Плутон. Очікується, що «око» збереже працездатність щонайменше до 2035 року.

ЩО НАМ СТАЛО ВІДОМО

Як і очікувалося, «Нові обрії» багаторазово збільшили обсяг інформації про колишню «дев'яту планету». Бог-Творець благословив нас новими знаннями про Своє творіння. Назвемо тут лише деякі з них.

Ми нарешті отримали чіткі, у високій роздільній здатності, фотографії поверхні Плутона і Харона. Тепер нам відомо, як вони виглядають. За цими знімками вчені вже склали тривимірні планетарні карти. На Плутоні були відкриті гірські масиви заввишки до 6 км, великі молоді льодовики з азотного льоду, крижані вулкани, улоговини, дюни із замерзлого метану.

А ось Харон, як виявилося, має зовсім іншу будову: його поверхня вкрита водяним льодом. З'ясувалося, що його північна та південна півкуля розділені ланцюгом ущелин і гірських гряд (заввишки до 8 км), що протягнувся більш ніж на 1500 км. Ще однією примітною деталлю цього супутника є полярна шапка червоного кольору; їй було дано назву Мордор.

З близької відстані вдалося краще вивчити склад і будову атмосфери Плутона. Виявилося, що вона майже не витікає до космічного простору, як вважалося до цього. Крім того, станція виявила багатошаровий серпанок із складних органічних речовин, що простягається на висоту до 300 км.

Також підтвердився здогад вчених: через те, що різні ділянки поверхні карликової планети мають різні температури, в атмосфері Плутона дмуть сильні вітри.

Багато нових даних було отримано і про малі місяці Плутона. Також з'ясувалося, що інших супутників, крім раніше відомих, у цього небесного тіла не існує.

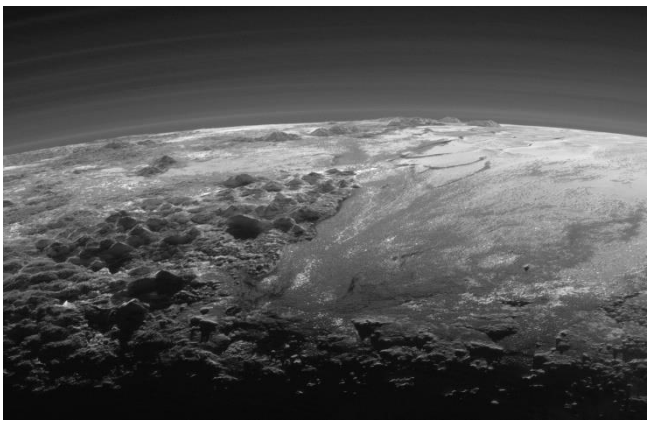

Шаруватий серпанок в атмосфері Плутона
та частина його поверхні: гори та рівнини

Життя на Плутоні?

Подивившись на Плутон за допомогою космічного ока, люди ще раз переконалися: ніде в космосі, крім нашої планети, життя було б неможливим. Не кажучи про жахливий холод, що панує на цій карликовій планеті, кожна ніч на ній триває 76 годин (довше, ніж три земні доби) – і це зробило б існування там нестерпним.

Головне ж – там немає кисню для дихання. Ті гази, з яких у тому числі складається розріджена атмосфера Плутона, не придатні для підтримки життя; а монооксид карбону (оксид вуглецю, чадний газ) є отруйним для більшості живих істот.

Цей суворий, чужий і непривітний світ зачаровує і вражає нас з погляду науки, але водночас нагадує про унікальність нашої Землі, спеціально створеної Господом Сил для нас із вами. Порівняно з будь-якою іншою планетою Земля – напрочуд тепла, привітна, волога та зручна для життя. Саме тут наш Творець Ісус Христос поселив усіх створених Ним істот і піклується про них, даруючи їм їжу та радість.

Музика сфер

Вчені кажуть, що Плутон знаходиться у майже ідеальному – 3:2 (3 до 2) – *орбітальному резонансі* з восьмою планетою Сонячної системи, Нептуном. Це означає, що поки Нептун здійснює три оберти навколо Сонця, Плутон робить два. Тому ці два небесні тіла ніколи не зіштовхнуться одне з одним, хоча їхні орбіти перетинаються. Причому резонанс дуже стабільний. Увесь цикл займає близько 495 років.

Коментуючи цю синхронність, Алан Стерн, старший дослідник станції «Нові обрії», зауважив: «Який дивовижний механізм! Такої точності немає навіть у швейцарських годинників!» Ті дослідники, які не вірять у Творця, задаються питанням: якщо Плутон через резонанс ніколи не проходить близько від Нептуна, то звідки міг виникнути сам резонанс? Пояснити це можна лише єдністю, красою та досконалістю Божого Задуму. Хто, крім нашого Господа Ісуса, міг створити таку точність?

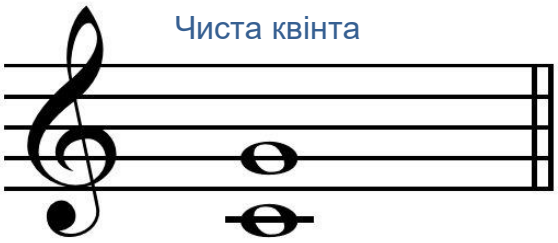

У музичній теорії ідеальна п'ята частина чи чиста квінта – це музичний інтервал, що відповідає парі висот, частоти яких співвідносяться як 3:2

У музиці співвідношення 3:2 зветься *чиста квінта*. Таке співвідношення звуків часто зустрічається у старовинних священних гімнах, особливо в середньовічних. Плутон і Нептун ніби кружляють у танці, суворо дотримуючись квінт небесної мелодії. Це яскравий прояв досконалості створеного світу, яку древні філософи називали «музикою сфер» чи «світовим танцем». Виконувана небесними тілами «священна музика» підносить хвалу своєму Творцеві.

Що відомо Богу

Чому Бог дає нам нові й нові можливості пізнавати створену Ним світобудову? Чому Він благословляє вчених проникати розумом у немислимі таємниці мікросвіту і відправляти космічні кораблі за межі Сонячної системи (яку вже покинули два зонди – «Вояджер 1» і «Вояджер 2»; згодом у міжзоряний простір підуть і «Нові обрії»)?

Господь Ісус Христос керує всім Всесвітом Своїм могутнім словом (Послання Євреїв 1:3). Він дивиться на Плутон і бачить його з самого початку творіння і до цього дня: «Очі Господні на кожному місці» (Приповісті 15:3). І оскільки Він любить нас і бажає нашого спасіння від гріха і смерті, Ісус бажає розділити з нами радість пізнання і виявити в дивовижному

устрої світу Свою славу, щоб ми схилилися перед Його святістю та праведністю та подали свої життя до Його рук.

На початку цього випуску ми говорили про Боже всезнання, тобто про те, що Йому відомо все у світі. І погляд, кинутий на Плутон з борту «Нових обріїв», зміцнює нас у розумінні цієї істини. Присутній скрізь і завжди в часі та просторі, Ісус знає, що відбувається в кожній зірці та в кожному атомі. А ще він бачить нас, кожну людину, наші душі. Йому відомі всі наші справи, всі наші сумніви, страхи, переживання, усі гріхи, які ми чинимо (Єремія 32:19). Це одночасно лякає і підбадьорює: адже якщо Господь, бачачи нас такими, як ми є, продовжує любити нас і закликає звільнитися від пут гріха – то ми маємо незламну надію!

Ісус чекає, що ми відповімо любов'ю на Його любов і дозволимо Йому ввести нас у вічне життя. У своєму абсолютному знанні «Він дивиться на кожного з вас… так, ніби у світі немає більше нікого, на кого Він міг би дивитися» (Ч. Г. Сперджен). І якщо ви ще не зробили цього раніше – відкрийте Йому свої серця, щоб приєднатися до «вселенського танцю», що об'єднує зірки та атоми, планети та людей.

...Під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали (Дії, 4:12).

ПІДЗЕМНЕ ЦАРСТВО – ЧИ ВІЧНЕ ЖИТТЯ?

Морок і жах

Ми вже говорили про те, що назва «Плутон», запропонована 11-річною Венецією Берні, взята з міфології: це ім'я правителя підземного царства, де, як вірили давні римляни, живуть душі померлих людей – що позбавлені будь-якої надії та перебувають у вічній тузі за втраченим життям. Міжнародний Астрономічний Союз надумав розвинути цю метафору і вирішив: імена всіх супутників цієї карликової планети теж мають бути міфологічними, причому пов'язаними з підземним світом. Внаслідок назви п'яти місяців Плутона взяті із переказів давніх греків:

- Харон – човняр, що переправляє душі померлих через річку Стікс, щоб ті постали перед невблаганним судом підземного владики;
- Нікта (грецькою Нікс) – «богиня» нічної темряви;
- Гідра – змієподібне чудовисько, яке мешкало в підземних норах;
- Кербер (або Цербер) – триголовий пес, що охороняє вихід із царства мертвих, щоб ніхто не міг його покинути;
- Стікс – річка, що відокремлювала світ живих від входу у світ померлих.

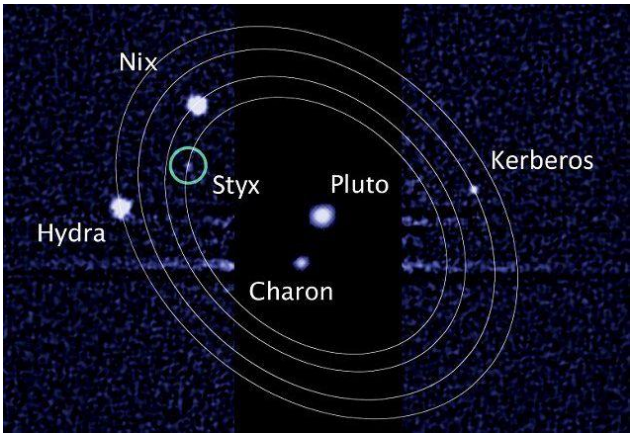

Фото Плутона та його п'яти супутників від 7 липня 2012 року

З однієї гадки про цю «веселу компанію» можна здригнутися. Так, імена належать вигаданим персонажам та місцям; проте древні язичницькі міфології чітко оцінювали відсутність надій у потойбічному існуванні. Їм було невідомо про гріхопадіння, яке спричинило смерть, що обрушилася на людські душі. Але про реальність вічного стану, який християни називають пеклом, вони знали.

Під час Свого земного служіння Ісус Христос, Творець світу, називав пекло «зовнішньою темрявою» (Євангеліє від Матвія 8:12). І не випадково саме планетарна система Плутона, що знаходиться на зовнішніх межах нашої Сонячної системи, стала образом цієї безпросвітної, непроглядної темряви, темного та зловісного місця вічного суду. Якщо спробувати уявити, що ми якимось чином опинилися в цьому світі, який отримує лише тисячну частку сонячного світла, що падає на Землю, нас охоплює туга та жах.

Світло любові Христової

Але в усіх куточках Всесвіту, куди не дістається світло Сонця та інших світил, сяє негасиме сяйво святості Бога та Його безмірної любові до нас. Нам адресована Добра Новина: Бог-Син, Ісус Христос, друге Обличчя Святої Трійці, Творець всього у світі (Послання до колоссян 1:15-17) став Людиною і помер на хресті, щоб викупити кожного з нас з рабства гріха. Пролита Ним кров цілком і остаточно звільнила нас від смерті, від мороку і жаху. А потім Ісус повстав із могили живим – і Його любов продовжує виливатися на нас вічно.

Все, що потрібно кожному з нас – прийняти цей великий дар спасіння. Адже любов не може бути нав'язана насильно. Її здатний сприйняти тільки той, хто хоче відповісти на неї любов'ю у відповідь. Кожен, хто йде за Христом, отримає від Нього дар вічного життя (Євангеліє від Івана 10:27-28).

Подивіться, як змінюються наш зір та сприйняття, якщо ми знаємо цю Добру Звістку та прийняли її. Читаючи про Плутон, розглядаючи його світлини, ми вже не сумуємо; нас не лякає морок, що там панує. Навпаки, ми відчуваємо радість пізнання світу, в якому Христос перебуває всюди. І тим, хто любить Його, краса всесвіту відкривається у всій повноті. Ми помічаємо тепер, що все творіння веселиться, радіє та тріумфує (Псалом 95:11-12), відповідаючи на милість свого Творця, – і приєднуємось до цієї радості.

Бог ніколи не відвертається від Свого народу. Але люди часто відводять погляд від Його краси і захоплюються спокусами занепалого світу. У цьому чаду вони зневажають Бога, прирікаючи себе і оточуючих на зневіру та страждання.

Будемо ж триматися віри в Христа, яка перемагає наші гріхи. Сила Його любові переможе всі спокуси та життєві випробування: адже вона простягається не лише до меж нашої Сонячної системи, а багато, багато далі; а головне – вона проростає в наших серцях, відкриваючи для них Вічність, сповнену вічним сяйвом Божої милості.

Господи Ісусе! Ми такі непостійні, так часто шукаємо в житті інші насолоди та радості крім тих, які даруєш Ти. Прости нас і допомагай нам завжди дивитися на Тебе, отримувати радість від твоєї присутності – як Марія, сестра Лазаря, яка всю свою увагу прикувала до Тебе (Євангеліє від Луки 10:38-42). Покажи нам Свою красу, яку Ти виявляєш навіть у таких похмурих куточках світобудови, як Плутон. Допоможи нам, як закликає пророк, «підняти очі на висоту небес» і побачити Твої велич та доброту! На славу Отця, у Твоє святе Ім'я, у Святому Дусі! Амінь.

Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я на небо зійду, то Ти там, або постелюся в шеолі ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: Тільки темрява вкриє мене, і ніч світло для мене, то мене не закриє від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота як світло!
(Псалом 138:7-12)

Р. ДЖ. ДЕСТРІ
Редактор
Пастор КРІС КАВА
Теологічний редактор
ТРЕЙ ТІППІ
Науковий редактор
КЕЛЛІ КАРЛСОН
КОЛІН ДЕСТРІ
Художні редактори
Д-р ШОН АЛЛІСОН,
КОБУС ЕРАЗМУС,
МЕГГІ РИЧАРДСЕН,
ДЖОЗЕФІНА ВОЛКЕР
Коректори
РІД ЕВАНС
Друк

ГАННА ГОРЯЇНОВА
МАРИНА НОВИЦЬКА
Переклад
ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ
Редактор перекладу

Християнський науково-апологетичний центр (2022)

©HIS CREATION. Creator # 79 (20-2)
Усі права застережені.

Для біблійних цитат використовується переклад І. Огієнка, якщо не вказано інше: UMT Свята Біблія: Сучасною мовою (пер. Біблійної Ліги), UIBS Новий переклад українською Міжнародного Біблійного Товариства

Світлини та ілюстрації надано:
1 Плутон – NASA
2 Плутон © Клайд Томбо (1930) – Wikipedia
3 Плутон очима художника – ESO CC BY 4.0
4 Схема Плутона и трьох його місяців – public domain
5 «Нові обрії» и Плутон – NASA
6 Харон – NASA
7 Шаруватий серпанок в атмосфері Плутона – NASA
8 Атмосфера Плутона і Землі – NASA
9 Квінта – created by Hyacinth CC BY-SA 3.0
10 Світлина Плутона и п'яти його супутників – NASA/ESA/L. Frattare (STScl)

www.hiscreation.com
www.scienceandapologetics.com

ТВОРЕЦЬ поширюється безкоштовно, утім будь-які пожертви приймаються з удячністю.